

Kristus kraljuj! Kristus zmaguj! Kristus zapoveduj!

OKTOBER 1941

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 5 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: **Roma (123), Via dell'Olmata 16.** (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Misijonarji prosijo rožnih vencev

Neki misijonar piše: »Nič več nimamo rožnih vencev. Kako hvaležni bi bili, ako nam bi jih mogla Klaverjeva družba kaj poslati.«

Kdo ne bi hotel darovati iz ljubezni do ljube Matere božje kak rožni venec ali pa še več? Kako hvaležni so zamorski zanje in molijo potem za ljube dobrotnike. Rožni venci naj bodo dovolj veliki in močni, ker jih zamorski kristjani kar očitno nosijo okrog vratu. — Hvaležno sprejema rožne vence za misijone ali pa prispevke v ta namen: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Kraljica rožnovenska bo tisočero vse povrnila.

Krščanskim mladenkam,

ki imajo veliko ljubezen do misijonov in čutijo v sebi redovni poklic, priporočamo knjižico »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. — Cena L. 1.50. — Naslov glejte zgoraj.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 15. oktobra, sv. Terezija Velika;

dne 28. oktobra, sv. Simon in Juda, apostola.

Kraljica presv. rožnega
venca, prosi za nas!

„Vse milosti bom izprosila tistim, kateri me bodo prosili zanje s pobožno in stanovitno molitvijo svetega rožnega venca . . .“ tako je obljubila Mati božja svetemu Dominiku.

Na kolena pred Najsvetejše!

Včeraj sem bil v naši lepi župni cerkvi in sem gledal, kako so ljudje hodili mimo velikega oltarja, kjer Jezus prebiva v tabernaklju in so mnogi samo cinenili pred njim. Mnogo pa jih je bilo, ki so se s kolenom priklonili prav do tal. Ampak zakaj nekateri samo na pol?

Pred nekaj tedni sem bil v neki cerkvi na deželi. Cerkovnik je krasil oltar, pa je vedno šel brez vsakega pozdrava mimo tabernaklja... Včasih opazujem otroke, kako brez vsakega pozdrava letajo mimo glavnega oltarja, kjer gori večna lučka. — Vsem tem bi rad zaklical: »Ali ne veste, da Bog tu prebiva?«

Večkrat sem že spremil svoje znance na kolodvor in videl, kako se ljudje pri odhodu lepo pozdravljajo. Globoko se priklanjajo, klobuk spoštljivo v rokah drže in svojim prijateljem pristrčno stiskajo roko. Tu se torej vidi, da drug drugega ljubijo in spoštujejo. V cerkvi pa tega ni videti! Včasih pa vidim celo osebe, ki so se Bogu posvetile, kako površno se priklanjajo pred Bogom. Tu bi najrajši vzkliknil: »Človek, ali imaš vero ali ne?«

V katekizmu smo se učili, da je naš Gospod Jezus Kristus v zakramentu presv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč kot Bog in človek, z dušo in telesom, s krvjo in mesom. Tudi smo se učili, da sv. Cerkev pusti noč in dan luč goreti pred tabernakljem; večna luč ji pravimo. To je iz spoštovanja pred Najsvetejšim in pa zato, da verniki lahko takoj vidijo, na katerem oltarju se presv. Rešnje Telo hrani; da se torej vedno priklonijo svojemu Bogu v pozdrav. Kadar je tabernakelj zaprt, zadostuje navaden priklon s kolenom do tal. Kadar pa je Najsvetejše v monstranci izpostavljeno, tedaj bi moral vsak kristjan na obe kolena poklekniti in še glavo in zgornji del života nekoliko skloniti. Isto velja tudi, kadar se vernikom deli sveto obhajilo in med povzdigovanjem.

Ko takole opazujem ljudi pritlikavce, ki so danes še nekaj, jutri pa bodo »prah in pepel«, kako svojemu Bogu ne izkažejo niti najmanjšega spoštovanja, bi jih najrajši vprašal: »Ali ne verujete, ali pa ne veste, kdo je Ta, ki tako nespoštljivo mimo njega hodite? Ako že sicer nočes počastiti svojega Boga, bi se vsaj spomnil, da bo On enkrat tvoj sodnik in da je tebi v prid, ako njegovo prijaznost že zdaj zaslužiš in si jo naprej pridobiš.«

Bog je tu! Svetne kralje častimo in jih spoštujemo ter jim izkazujemo vso mogočo čast. V tabernaklju je tudi kralj, toda neskončno večji in mogočnejši.

Pomislimo, da je še na milijone poganov, ki o resnični pričujočnosti Jezusovi na naših oltarjih čisto nič ne vedo. Ali ne bo veren kristjan zaželel ob tej misli, da bi po svoje nadomestil tisto čast in spoštovanje, ki ga ljubi Jezus v najsvetejšem zakramentu od strani poganov ne dobi. Emanuel, to je: Bog je med nami! Dragi bralec, takoj danes napravi resen sklep, da se boš v bodoče dostojno in pravilno priklanjal pred Bogom. Ni treba za to nobenega vpisa. Nikjer se ni treba zglasiti, samo hoteti in skleniti je treba sledeče:

1. Pri vsakem priklonu pred oltarjem, kjer je shranjeno Najsvetejše, hočem ponoviti živo vero v pričujočnost Jezusovo v presvetem Zakramentu.

2. Moj priklon naj bo znamenje, da s tem molim svojega Boga.

3. S svojim prikonom hočem Jezusu zadostovati za našo pomanjkljivo vero in ljubezen, za vso nečast, ki jo naš božji Zveličar trpi v tem zakramentu. Za samoto in zapuščenost, ki jo Jezus trpi, ko ga ljudje pustijo samega in ga ne obiskujejo.

4. Vsak moj priklon pred Najsvetejšim naj bo goreča in prisrčna prošnja za izpreobrnjenje poganov, da bi med temi pozabljenimi rodovi nastalo vedno več novih tabernakljev in bi Bog na prav mnogih krajih prebival v zakramentu presvete Evharistije med ubogimi človeškimi otroki.

Cenjeni bralec, draga bralka! Tvoja vera, ljubezen in lastna korist te vabita, da takoj storiš ta sklep. Le nekaj let boš še na zemlji, in ta čas boš »veroval, ne da bi videl«, zato boš pa večno poplačan v nebesih. S svojim lepim in pobožnim priklanjanjem boš dajal drugim lep zgled in te bodo drugi posnemali. Že s tem vršiš lep apostolat. Te vrstice daj tudi drugim, da jih preberó; prav mnogim. Kako boš vesel, ko bo enkrat ta Bog, ki sedaj iz ljubezni do ljudi v tabernakljih prebiva, nastopil kot tvoj sodnik in ti rekel: »Kdor je mene spoznal pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih!«

Stanislav K.

Vso Afriko je hotela pripeljati k božjemu Srcu

Ves vesel pripoveduje misijonar palotinec iz Južne Afrike o vtisih, ki jih je imel v duši ob prebiranju življenja božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske.

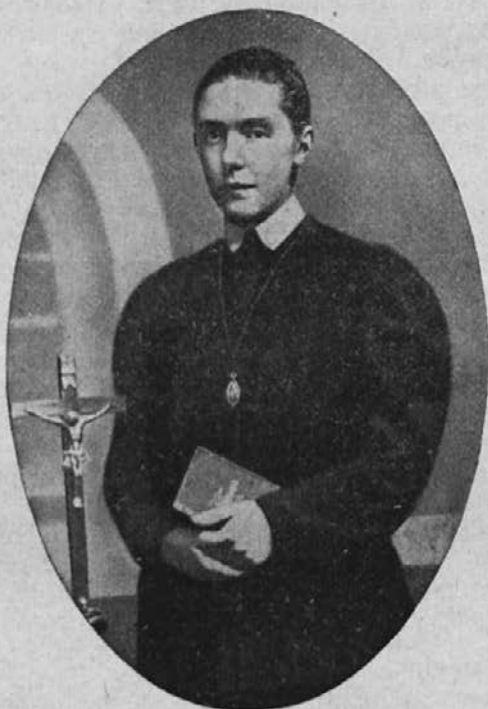
Nedavno mi je prišla v roke knjižica, ki popisuje življenje božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske. Ves sem bil navdušen od branja. Ko sem že tolikokrat prejel pomoč po njeni priprošnji, sem sedaj toliko bolj navdušen za Vašo ustanoviteljico, ki jo imam kakor za mater in nebeško zavetnico.

Ona ni bila ozkosrčna ali lahkoverna, da bi se bila zadovoljila le z delnimi uspehi; pa tudi velike zapreke je niso oplašile. Saj je hotela vso Afriko pripeljati k božjemu Srcu. Kako lep zgled je božja služabnica Marija Terezija nam misijonarjem! In kako majhni smo mi v primeri z njo! Ta velika žena je za nas kakor razodetje. Po njenem zgledu naj bi vsak misijonar delal. Navdušeni bodimo! Nobena zapreka naj nas ne ostraši!

Marija Terezija je svoje talente dobro porabila: v različnih jezikih je skušala ganiti srca premožnejših in pridobiti njih podporo, da bi ubogi zamorci v Afriki dobili luč vere in prišli do polnosti resnice in ljubezni. Ali naj nam bo pretežko, da se tudi mi priučimo afriških jezikov in se potrudimo, da nas domače ljudstvo razume? Res, da to ni tako lahko pri tolikem številu afriških narečij; toda svoj vzor gledamo v Mariji Tereziji Ledóchowski.

Ko je bila tako navdušena za dušne dobrine, pa ni pozabila tudi telesnih in zemeljskih potreb svojih varovancev. Kjer je videla potrebo, tam je pomagala; kjer so se kopičile težave, tam je bila njena roka posebno delavna. Vendar se ni zanašala na naravne moči, ni mnogo zaupala naravni pomoči in močem tega sveta; živela je vsa v nadnaravi. Tako bi morali misliti tudi mi misijonarji, ako hočemo, da nas ne potrè teža našega dela, da nas neuspeh ne omaloduši in da se ne spozabimo pri uspehih. Mi malo — Bog vse!

Služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska.

Kako je Marija Terezija pomagala

Piše misijonar servit iz Južne Afrike.

Zvest svoji oblubi, Vam hočem pripovedovati o uslišanih prošnjah, ki sem jih bil deležen na priprošnjo vaše ustanoviteljice, služabnice božje Marije Terezije. Ne bom omenjal manjših zadev, ampak bom povedal le tisto, kar se mi zdi kar naravnost čudežno.

Vsi veste, kako vsak misijonar štedi s časom, ki mu je na razpolago pri pastirovanju. Zato sem bil zelo vesel, ko mi je sosedni misijonar iz Transvaala podaril star avto. Drugi bi rekli: To je bila stara škatla. Toda zame je bilo vozilo prve vrste.

Ker sem že star in utrujen od mnogih skrbi, zato sem si hotel oskrbeti mlajšega človeka, da mi bo vozilo vodil.

Imel sem pri sebi zamorskega fanta, ki sem ga kot štiri-letno siroto vzel k sebi. Sedaj je bil zrastel v krepkega šestnajstletnika.

Ko sem mislil, da je fant že zadosti izurjen, sem se odločil, da me popelje v zunanjo šolo Sv. Karola. Na voz sva vzela še eno misijonsko sestro in eno deklico, ki sta šli obiskat bolnike. Preden sem sedel v avto, sem šel v cerkev, da pozdravim Jezusa v tabernaklju in sem se obenem služabnici božji Mariji Tereziji priporočil za srečno pot. Pri sebi sem imel tudi njeno podobico, zato sem se čutil kar varnega pod zaščito »misijonske matere«.

Ko smo vozili skozi bližnjo vas, smo videli, da stoji na travniku poleg ceste velik tovorni avto, poleg njega pa je bilo več ljudi, belih in tudi domačinov. Niti najmanj nisem slutil, da bi se znal tovorni avto premakniti, zato nismo zmanjšali svoje brzine 20 milj. Toda — ko smo vozili mimo, je nekdo avto sprožil in ga naravnal na cesto, nam navzkriž.

Kaj storiti? Na desni je bila cesta zamejena z močno bodečo žico, na levi so bili šotori z ljudmi. Naenkrat ustaviti ni bilo mogoče. — Pošast nam je pridrla nasproti, zgrabila naše vozilo in ga vlekla kakih 50 korakov s seboj. V strahu sem zaprl oči, segel z roko na prsi, kjer je ležala podobica Marije Terezije, in pričakoval smrti.

A glej — ali sanjam?! Vsi smo živi in nepoškodovani. Tudi avtu se ni nič zgodilo. Kako je bilo to mogoče?

Šofer tovornega avta je trdil, da nas ni zapazil na cesti. Lastnik avta pa je bil tako predrzen, da je zahteval od mojega fanta izkaznico, da zna voziti. Seveda je ni imel; zakaj misijonar je vesel, da si more nabaviti vsaj bencin. Ali smo torej sedaj mi krivi, da se je tako zgodilo? Ali ni bila krivda na oni strani? No, pa da bi vsaj policija ne zvedela. Jaz sem mu obljubil, da ga ne bom tožil za voljo malomarne vožnje, ker sem bil vesel, da se ni drugače izteklo — ker bi se lahko zgodila velika nesreča. Tudi on je bil potolažen, in ločili smo se prijateljsko.

Toda dogodek, ki so o njem vsepovsod govorili, je prišel tudi policiji na ušesa. Komaj smo se vrnili s svojega potovanja, ki je po tistem dogodku šlo srečno naprej, že stoji policijski stražnik pred vrati in pravi: »Vozili ste z avtom brez oblastnega dovoljenja, za šoferja pa ste imeli fanta, ki ni imel šoferskega izpita. Naznanili so vas sodišču. Vas zadene 25 šterlingov kazni, fanta pa leto dni ječe. Tako velewa postava.«

Kar stemnilo se mi je pred očmi. Torej obsojen! Pa niti ficka denarja nimam! In ubogi fant, ki je storil le to, kar sem mu jaz ukazal — za to naj sedi eno leto?! Nekaj časa sem molčal, naposled sem rekel:

»Ali bi ne mogel govoriti s sodnikom?«

»To že; toda postava je postava.«

»O tem bo odločal sodnik,« pravim. Pustim stražnika in hitim v cerkev. Tu mora Marija Terezija pomagati. Saj gre za misijon! Še nikdar nisem bil v toliki potrebi.

Malo pozneje stojim pred sodnikom. Sodnik mi slovesno reče: »Zelo nespametno ste ravnali. Vaša nepremišljenost bi bila mogla stati življenje in tudi materialno škodo.«

»Res, toda sami vidite, da je nepravilno ravnal le nasprotni šofer,« sem se izgovarjal.

»Recimo da res, toda krivda je prvotno na vas, ker ste vozili brez dovoljenja.«

Priznal sem, da za dovoljenje nisem zaprosil zaradi tega, ker dovoljenja nisem upal dobiti zaradi mladosti fanta šoferja. Da pa zaradi revščine v misijonu drugega šoferja dobiti nisem mogel.

»Dobro,« reče sodnik. »Ne bom vam delal nepotrebnih sitnosti, toda zahtevam, da se z avtom več ne vozite.«

»Nemogoče, gospod sodnik, ker s tem bo oškodovano vse misijonsko delo. Drugega vozila pa nimam. Imamo sicer dva osla, a je eden prestar, drugi pa šepa. Kako naj obiskujem oddaljene misijonske postaje? Gospod sodnik, storite dobro delo in izstavite dovoljenje za mojega fanta.«

»Koliko je fant star? Ali je močan in velik?«

»Njegova mati mi ga je izročila na smrtni postelji. Po njeni izjavi mora biti sedaj 16 let star.«

»Nemogoče. Pred 18. letom se dovoljenje ne dobi.«

»Toda fant je zelo velik in močan ter je videti starejši,« sem pojasnil.

»Pošljite ga sem, da ga vidim.«

Fanta oblečem v dolge hlače in debelo obleko in ga vzamem s seboj k sodniku. Vso pot sem ga priporočal vaši blagopokojni ustanoviteljici.

»No,« je rekel sodnik, »vidim, da je fant velik in tudi razumen je videti. Ako se bo pri skušnji dobro odrezal, mu bom dal dovoljenje. Zdaj pojdite z njim k dotičnemu uradniku.«

Zaskrbi me, kako se bo fant izkazal. Zopet ga priporočim Mariji Tereziji. Ker me je začela dobro podpirati, naj izvrši svoje delo do konca...

Kmalu potem sta uradnik in moj fant vodila avto po cesti gor in dol. Naprej, nazaj, sredi med drevesi, okrog oglov, preko najraznovrstnejših ovir in zaprek. Vse je šlo gladko. Zamorski fant je vodil avto s spretnostjo že dovršenega šoferja.

»Fant vozi sigurneje ko jaz,« se je glasila rabsodba uradnika. Sodnik pa je nato izstavil dovolilnico. Seveda sem takoj hitel, da se blagopokojni ustanoviteljici zahvalim, ker namesto enkrat me je uslišala kar štirikrat zapored.

Preden sklenem to svoje pisanje, naj vam izrazim še eno prošnjo. Trdno upam, da me bo vaša ustanoviteljica tudi v tej zadevi podpirala.

Dominik je zelo nadarjen fant, česar se poprime, vse mu gre gladko izpod rok. Zato bi ga po veliki noči rad poslal v višjo šolo, ker sem mnenja, da bo kdaj še dober duhovnik. Ako pa to ne, vsaj dober učitelj, kar je za naš misijon tudi velike važnosti. Toda oba skupaj nimava ficka, da bi se mogel fant izšolati. Kaj torej?

Fant mi je sicer tukaj zelo potreben, toda na to ne gledam, samo da bi se mogel dalje izobraziti. Morebiti se bo kdo izmed dobrotnikov Klaverjeve družbe zavzel za pridnega zamorskega mladeniča. Saj ne bo treba mnogo. Kakih 400 lir letno bi zadostovalo.

Služabnici božji Mariji Tereziji priporočam to zadevo, proseč novega čudeža.

Ko bi bila Marija Terezija tukaj

Piše p. Walsh, misijon Sapela v Nigeriji.

Ali vas smem prositi za kako podporo naši cerkveni občini tu v Sapeli? V zelo težkih razmerah živimo. Aprila meseca 1938 nam je pogorela lepa cerkev, ki je bila skoraj popolnoma opremljena in ki smo jo s trudom in skrbjo zidali skoraj trinajst let. Morete si misliti, kako nas je to potrolo; ker prav ničesar nismo mogli rešiti, niti Najsvetejšega! Župnik p. Shine, ki je že 13 let vodil misijon, in njegovi kristjani so morali gledati, kako se je njih cerkev, ki je bila njih ponos in veselje, v nekaj urah sesula. Ničesar nismo rešili.

Ko smo ogledovali pogorišče, je bilo, ko da klopi sploh cerkev imela ni — tako docela se je vse izpremenilo v pepel. Z nami sočustvujejo vsi v Nigeriji in doma v do-

Zamorski katehist trobi
na roč in kliče kristjane
k sveti maši

movini; toda kakor nam sočutje dobro dé, pomaga nam ne mnogo, dokler ne sledijo dejanja.

Vendar nas nesreča ne sme streti, ker v službi božji mora biti človek na vse pripravljen. Začeli smo zidati novo in še večjo cerkev.

Vem, da vas od vseh strani s prošnjami obsipajo, vendar mislim, da v tako veliki potrebi ni nihče ko mi. Ko bi bila vaša ustanoviteljica Marija Terezija tukaj, bi storila vse mogoče v našo pomoč. Mi pa zaupamo na vas, in jaz kot afriški misijonar sem trdno prepričan, da naše zaupanje ne bo zastonj.

Znamenje sv. križa prežene moči pekla. Če smo v nevarnostih in skušnjavah, se pobožno pokrižajmo. Ko se kristjan pobožno pokriža — hudi duh zbeži. Zato se trudimo, da napravimo znamenje sv. križa vedno lepo in pobožno. Že otroke naučimo, da se bodo vedno lepo in počasi pokrižali. — Vsakokrat, ko se pobožno pokrižamo, razodevamo vero v troedinega Boga. Z znamenjem sv. križa častimo vse tri božje osebe in jih prosimo pomoči, razsvetljenja in blagoslova. Pred jedjo in pred delom se vedno pokrižajmo.

Iz Otjiwaronga

Sestra Reinholda, misijonarka v južnozahodni Afriki, se najpoprej lepo zahvaljuje za izkazano pomoč, potem pa takole piše:

Naša nova šolska cerkev stoji. Posvetil jo je prevzvišeni škof Gothard. Ko je prvič zazvonilo ob povzdigovanju, smo evharističnemu Kralju predložili kot prvo prošnjo, da naj blagoslavlja v obilnosti Družbo sv. Petra Klaverja in njene dobrotnike. Vse v tej novi cerkvi nas spominja na Vas; saj je vsa notranjščina in okras Vaš dar. Klopi sicer še ni, a jih naši domačini tudi posebno ne pogrešajo. Polovica novega poslopja je pregrajena z dvokrilnimi vrati in bo služila za šolske prostore.

P r e h r a n a o t r o k. Gospod pater je napravil poleg cerkve neke vrste šolsko kuhinjo za otroke iz oddaljenih vasi, ki jih je na svojih potovanjih krstil in smo jih za stalno vzeli v našo oskrbo. Starši otrok so sami prosili za to, da ne bi otroci v poganski okolici pozabili na Boga in verski nauk.

P o t r e b u j e m o o b l e k i n o d e j. Za te otroke in za misijonske duhovnike lepo prosim za obleko, zlasti za dečke, ker za deklice se lažje doma kaj dobi. In pa odej! Ker zime so tukaj hude. Danes zjutraj smo imeli 8° pod ničlo. Patri pa morajo vprav pozimi na dolga pota, zato ker ob deževni dobi tega ne morejo. Spati morajo včasih kar na prostem; zato bi jim volnene odeje posebno prav prišle. Hvaležni smo za vsako podporo.

Moj mali misijon

se z božjo pomočjo kar ugodno razvija. Vedno več duš najde pot do svoje sreče. V nekaj dneh bomo končali šolo. Letos je bilo šolskih otrok dovolj.

Bog mi je to leto delo olajšal s tem, da so prišle tri sestre-misijonarke v pomoč. Bog je res dober. Kako sem vesel. Delo mi bo olajšano in misijonu bo to zelo v napredek. Pomagale bodo v šoli, delale na vrtu, v kuhinji itd. Do sedaj sem moral povsod biti sam; odslej pa bom lažje svoje apostolsko delo usmeril za zveličanje duš, pridobival novih kristjanov, iskal izgubljenih ovac in jih reševal za Boga.

Misijon živi v upanju na božjo Previdnost. Nimamo niti polja niti živine. To pismo vam pišem v borni koči;

ker vse svoje skromne prostore sem odstopil sestram. V misijonu je kakih 20 sirot, ki jih je treba hraniti in obleči. Na štirih šolah moram plačevati učitelje. Pa sestre bo tudi treba preživiti. Na novi šoli je še dolg — ne vem, kdaj in kako ga bom poplačal. Zdaj pa je prišla še vojna in prinesla novih težav... Sestre bi rade imele šivalni stroj in harmonij za cerkev. Rekel sem jim, naj se priporočé sv. Mali Tereziji, da bo ona ganila srca blagih ljudi.

Pa še ena težava je: Že več mesecev nisem dobil nobenih mašnih štipendij. Zdaj dotekajo zelo poredko. A pri vsem tem zaupam na božjo Previdnost.

Rešiti dušo ubogega pogančka zamorčka in mu pomagati v nebesa, kako je to lepo! Komur je mogoče darovati ali zbrati 50 lir, postane boter ali botrica ubogemu zamorčku in mu pomaga do milosti svetega krsta. S pomočjo teh botrinskih darov more misijonar takega otroka nekaj časa vzdrževati v misijonu in ga pripraviti na sveti krst. — Botrinske darove hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja. (Natančnejši naslov glejte na 2. strani ovitka.)

Ljubezen do sv. Cerkve

Pripoveduje misijonar v Bahr-el-Ghazal.

Krstil sem več odraslih zamorcev in jim naposled dal nekaj lepih naukov za življenje, kako naj svojo krstno obljubo drže in se ne dajo preslepiti od svoje poganske okolice. Vsi so me dobro razumeli, le nek slep Janez — ubožec — je bil tako zamišljen, da sem mislil, da mojih besed ne razume.

»Janez!« sem ga nagovoril, »ali nisi srečen, da ti je Bog dal dočakati milost svetega krsta? S telesnimi očmi res ne moreš videti svetlega solнца in zelenih trat, toda ljubi Bog ti je odprl notranji pogled, da si spoznal resnico, ki te bo zveličala. Tako bo enkrat prišel čas, ko ti bo vzeta mrena raz oči in boš iz obličja v obličje gledal svojega Boga.«

»O pater,« je odgovoril slepec, »sam Bog vé, kako sem hvaležen za milost sv. vere. Žalosten sem le, ker si mislim, zakaj je kristjanov še tako malo in zakaj se ne dajo vsi pogani krstiti.«

»Prav imaš, Janez. Vsak kristjan bi moral biti zavoljo tega žalosten. Zato pa le vneto moli in prosi Boga, da bo čim več ljudi našlo pot k Bogu in bodo zveste ovce Njegove črede.«

S temi besedami sem se poslovil od novokrščenih in obljubil, da jih kmalu obiščem na njih domovih.

Mesec pozneje sem zopet prišel v tisto vas, da začnem nov tečaj za sv. krst. Šel sem od kože do kože in vabil zamorce k pouku. Kako sem se začudil, ko srečam slepega Janeza v družbi treh drugih, ki jih je pridobil za katehumene.

»Pohvalim te, Janez! Kako, da se ti je to tako lepo posrečilo?«

»Takole sem jim rekel, da sem zelo, zelo srečen, odkar sem bil pri sv. krstu opran vseh grehov. Potem sem jim povedal, da bodo morali v peklu goreti, ako trdovratno ostanejo pri svoji poganski veri. Verjeli so mi in so se mi pridružili. Rad bi, da bi jih bilo še več. Morebiti se mi posreči, da pridobim še koga.«

Ker sem vedel, da revež ničesar nima, sem mu hotel dati nekaj denarja. Janez pa je takoj umaknil roko in rekel: »Tega pa ne, pater. Jaz sem storil le svojo dolžnost in sem zato srečen. Slišal sem, da potrebuješ nosačev za jutrnji dan. Jaz se ti ponudim.«

»Janez, saj ti ne moreš, ker si slep,« sem mu ugovarjal.

Malo se je nasmehnil, pa rekel: »Čeprav sem slep, pa sem vaje kraja. Jutri bom zgodaj vstal in ti pomagal nesti. Kar morem, to hočem storiti.«

Zelo sem bil vesel Janeza in se mu lepo zahvalil. Še bolj pa sem se zahvalil Bogu, ki je toliko dobrega storil temu ubogemu zamorcu.

Trgajo vanilijo.

Njen pogum

Pred očmi nam je zgled naše ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchowske. Njen pogum, njena podjetnost in neustrašnost nista poznala mej. Kakor je zahtevala pri svojih sodelavkah, da ima vsaka velik kos podjetnosti, tako je bila sama zgled samozatajevanja in prenašanja težav. Trpljenje je bilo njeno veselje. Križev in zaprek se je kar veselila.

Marija Terezija je bila šibke postave. Že ko je bila doma, ni mogla vsega od kraja jesti, pozneje na dvoru tudi ne. Pri vsem tem je neumorno delala in svoje telesne in dušne moči izrabljala do skrajnosti. Njena duša je sicer ob tem delu rastla in njene dušne zmožnosti so se večale, tako da je res neverjetno mnogo izvedla; toda pri tem so ji pešale telesne moči. Zdelo se je, da bo »misijonska mati« omagala pod težo dela, zlasti ker je tudi živčno mnogo trpela. Vzrok njene živčne slabosti je bil dogodek, ki ga je doživela v času, ko je bila zapustila toskanski dvor.

Takrat je nekoč šla na izprehod po samotni cesti; kar stoji pred njo, kakor da je iz tal zrastel, močan človek, jo vrže na tla in jo hoče poteptati z nogami. Ona pa kliče na pomoč: »O sveti Alojzij, o sveti Alojzij!« In res se ji je posrečilo, da je ubežala. (To je bilo prav tiste dni, ko je pisala igro »Sv. Alojzij čuje nad nami.«) Ta dogodek je napravil v njeni duši tako strašen vtis, da je zbolela in več tednov ležala bolna v neki samostanski hiši. Vse življenje ni mogla tega pozabiti. To je bila potem njena stalna muka, posledice tega strahu je trpela do smrti.

Zelo verjetno je — in tudi sama je bila tako prepričana — da jo je sam hudobni duh hotel umoriti ali jo vsaj nesposobno storiti za ustanovo misijonskega podjetja, katerega je nameravala izvršiti in kateri bi imel nešteto duš v Afriki iztrgati iz oblasti satana ter jih rešiti za nebesa.

Zdravniki dolgo niso mogli prepoznati narave te bolezni. Marija Terezija jo je v šali imenovala »moja ljuba pokora« in se je popolnoma vdala v to težavo. Svojega trpljenja se je celo veselila.

A ni ji bilo dosti trpljenja, ki ga ji je božja Previdnost poslala: hotela si je trpljenje še pomnožiti s tem, da si je sama nalagala prostovoljna pokorila.

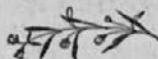
A samo telesno zatajevanje ji ni bilo dovolj. Občudovanja vredna je bila njena dušna samozataja. Ni hotela govoriti o političnih dogodkih, katere so prinašali časniki

med prvo svetovno vojno, ki so bili takrat predmet pogovorov vsepovsod. S tem pa je ohranila vso svojo bližnjo okolico in svoje duhovne hčere v tistem mirnem razpoloženju, ki je sposobno za mirno in plodonosno delo.

To neprestano delo, združeno s telesnim trpljenjem, je bilo za Marijo Terezijo neprestano mučeništvo, zato pa tudi tako zaslužljivo. Zvečer je pogosto čula preko navadnega časa; če pa je šla o navadnem času k počitku, je ponoči vstala in začela delati. Takim naporom bi tudi železna narava ne bila kos. Sploh je težko razložiti, kako je mogla tako slabotna oseba ob tako pičli hrani vse to prenesti. Ako ji je kdo omenil, da je tukaj čudež vmes, je smehljaje odgovorila: »Ne, še smo v mejah naravnih moči.«

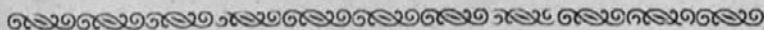
Sploh bo pa o tem sodila Cerkev sama, ker premisliti je treba, da je Marija Terezija uživala jedi natančno na grame in da je mero celo znižala, kadar je imela kako posebno važno delo pred seboj, zato da bi ji želodec manj nagajal in da s tem ne bi bila ovirana pri delu. Ob tej nezadostni hrani pa njen spomin niti malo ni trpel, niti njena pazljivost, s katero je delala in delo svojih sotrudnic vodila in nadzorovala.

(Življenje Mar. Ter. Ledóchowske.)

Deli dobrote še dalje . . .

Dvajset let bo letos, odkar je služabnica božja Marija Terezija zadnjič na zemlji obhajala svoj god (15. oktobra). Sedaj je v nebesih in deli dobrote še dalje. Zato se k njej zatekajmo v vseh potrebah in zadevah in z vsem zaupanjem se ji priporočajmo. Prosimo jo milosti pri ljubezni Srca Jezusovega, katero je v svojem življenju tako častila in ljubila. Z vsem zaupanjem jo prosimo pomoči, kot to delajo misijonarji v Afriki in nešteto drugih misijonskih prijateljev. — Kdor prosi, ta prejme!

Misijonski molitveni namen

za mesec oktober, blagoslovljen po svetemu očetu:

Spreobrnjenje judov.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Malo dni preden je dospela vaša pošiljka, sem bil v veliki potrebi in sem se obrnil za pomoč k »afriški materi«, blagopokojni grofici Ledóchowski. Tudi sem opravil devetdnevnicu. Obljubil sem, da priobčim zahvalo, ako bom uslišan, kar danes izpolnjujem.

P. A. M., misijonar v Afriki.

Naša mati se je imela podvreči težki operaciji. Vsi smo se bali za njeno življenje in smo se z zaupanjem zatekli za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziji. Operacija je srečno uspela in stanje se je počasi zboljšalo. Zato se Vaši blagopokojni ustanoviteljici najpristrčneje zahvaljujem.

A. V.

Za izdatno pomoč v gmotnih zadevah in v neki bolezni se ustanoviteljici Klaverjeve družbe, služabnici božji Mariji Tereziji iskreno zahvalim.

I. D., Š.

Pošiljam dar za najpotrebnejše misijone in se javno zahvalim »mamiči zamorčkov« za uslišano prošnjo. Pretila nam je izguba edine kravice in bi bili s tem močno prizadeti. Mamica zamorčkov, ne pozabi nas tudi vnaprej.

K. F., P. G.

Služabnici božji Mariji Tereziji se pristrčno zahvalim za pomoč v neki posebni zadevi in za več drugih uslišanih prošenj. V zahvalo pošiljam obljubljeni misijonski dar.

P. D. K. P., It.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje pošiljam botrinski dar zamorski deklic na ime »Marija Terezija« in se naročim na »Odmev iz Afrike«.

Ivana Kristofelc, USA.

Že od božiča sem trpela v grlu in nisem mogla glasno govoriti. Rabila sem zdravlila, pa vse ni nič pomagalo. Končno se zaupno obrnem na služabnico božjo Marijo Terezijo in obljubim dar za uboge misijone. Tretji dan na to sem zopet lahko glasno molila in govorila. — Tudi v neki drugi zadevi sem se zatekla k njej za pomoč in mi je pomagala. Iskreno se zahvaljujem za prejete milosti in pošiljam obljubljeni misijonski dar. Prosim objave v »Odmevu«.

Frances Pajk, USA.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji pošiljam misijonski dar.

Š. S. L.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo, da sem ozdravela brez operacije. Pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime »Jožef«.

Neimenovana.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje nečaka, ki je bil nevarno bolan. Prav nobenega upanja ni bilo več, pa sem se zaupno zatekla z devetdnevnicu k služabnici božji Mariji Tereziji in pomagala je. Se nadalje se priporočam njeni priprošnji.

K. Ivana.

Pripomba uredništva: **Devetdnevnicu** za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jož Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Za Vaše otroke

ne vemo lepšega berila kot je

»ZAMORČEK«

ljubki misijonski listič za mladino.

Prinaša lepe slike, gnljive in poučne povesti iz misijonskih dežel, igre, živalstvo, uganke itd. List je vzgojen in poučen, zato ga oč. gg. katehetom in spoštovanim staršem toplo priporočamo. — Številke na ogled pošljemo zastonj.

Stane na leto samo 3 lire

Popust:

Pri naročilu 10 do 30 izvodov skupaj stane en izvod na leto **samo 2.50 lir.**

Pri naročilu 30 ali več izvodov skupaj stane en izvod na leto **samo 2.20 lir.**

Letnik se prične s septembrom, zato ne odlašajte z naročilom.

Naroča se tam kot »Odmev«.

Naslov glejte na 2. strani ovitka.

V težkih časih

je najbolj varno, da se zatečeš k ljubemu Bogu za pomoč. Najlažje pa si zagotoviš božje varstvo in pomoč pri sveti maši. »Mašna zveza za Afriko« posreduje, da se za člane te mašne zveze v življenju in po smrti vsako leto bere 300 svetih maš. Članarina za vsako osebo znaša 2 liri in se plača enkrat za vselej. V to mašno zvezo se morejo sprejeti tudi otroci in umrli. Vsak član dobi sprejemno podobico. — Priglasiti se je treba pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani ali pa v Rimu.

Znamenita skala v Basuto misijonu,
Afrika.